

[Kristen Amby.]

Kærnen i Sagen — nogen som helst Beføjelse til at handle som retledende den offentlige Mening, hvis den efter hans Anskuelse er hysterisk? Det højeste, Justitsministeren kan sige, er, at han er pligtig at beskytte Nævningerne. (*Justitsministeren*: Det var det, jeg gjorde). Justitsministeren har, som jeg allerede har sagt, en anvist Vej, ad hvilken han kan beskytte Nævningerne. For det første kan han sige: Der er fældet en Dom i denne Sag baade af Folket selv gennem Nævningerne og af de juridiske Dommere. Dommen er selvfølgelig rigtig, i alt Fald ikke for streng — uden synderlige Kommentarer. Det havde været Mandfolkegerning at gøre det over for den Opinion og det Hysteri, som opstod. Hvis Justitsministeren ikke mener, det havde været nok, er der Appelvejen, som man har sagt ham. Over for det vejer det jo slet ingen Ting, om Justitsministeren skønnede, at der var gaaet for lang Tid, i hvilken Hysteriet havde bredt sig. Hvad rager Hysteriet Justitsministeren? Ikke en Fjer, ikke en Bønne. (*Afbrydelse*: Jo, Jo!). Det lader det altsaa til, det gør. Det lader altsaa aabenbart til, at der er adskillige Mennesker i dette Land, hvis Begreber om Lov og Ret er saa forkvaklede, at de synes, det er en stor Heltegerning at gøre det, Justitsministeren har gjort. Jeg forstaar ikke, at den Rest af demokratisk Følelse, der er her i Landet og ogsaa i denne Rigsdag, i alle Partier, ikke ganske spontant og umiddelbart reagerer over for Justitsministerens Handling her, saaledes at man siger: Vel er han en Mand med Temperament, og vel er der paa mange Maader Grund til at skønne paa det Initiativ, han udviser, men han er ikke Manden paa den rette Plads, naar han bærer sig ad som her. Han har i denne Sag af uvedkommende Grunde krænket dybere Interesser, som Demokratiet for sin egen Skyld skulde staa fast paa og forsvare, i hvert Fald særlig forsvare, naar der begaas Overgreb fra den Side, som paastaas at gøre det af demokratiske Grunde.

Justitsministeren (Steincke): Det er almindeligt, at en Minister, naar han tager Ordet, efter at Ordføreren og andre Talere har talt, begynder med at takke dem, der har sluttet sig til ham, og saa imødegaar de andre. Det vilde være noget ejendommeligt i dette Tilfælde. Det er næsten saadan, at bortset fra Det konservative Folkeparti — hvis jeg da har kunnet faa det alt sammen rigtig noteret — kan man henvise Partierne

til at diskutere indbyrdes, hvorledes de egentlig ser paa Spørgsmaalet. Men bortset herfra finder jeg egentlig ingen Grund til at takke eller det modsatte. I et Spørgsmaal af denne Karakter maa nødvendigvis Opfattelserne gaa paa tværs af Partierne og politisk Syn; det er en Sag, hvor Lidenskaberne er kommet i Bevægelse, hvor man ikke kan forlange, hvor heller ikke Justitsministeren kan forlange, at hans egne Partifæller eller andre skal se paa dette Forhold, som han har set paa det, og derfor vil jeg indskrænke mig til at gøre nogle Bemærkninger til de Udtalelser, som er faldet, idet jeg i øvrigt vil anmode de Medlemmer og navnlig de sidste ærede Talere, som jeg synes anlagde en Tone, der ellers ikke har været brugt, om at læse den udførlige Redegørelse, jeg har givet, i Sammenhæng i Fortrykket.

Jeg har egentlig ingen særlige Bemærkninger at gøre til den ærede Forespørger. Han vil se, naar han læser Fortrykket, at hans Henvisninger til Domspræmisserne slet ikke havde nogen Relation til det, jeg sagde.

Derimod vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Venstre, hvem jeg trods mine indledende Bemærkninger gerne vilde takke for hans Udtalelser, at naar han synes at mene, at Amtslægen ikke burde have sendt mig sit Brev nu, vil jeg gøre ham opmærksom paa, at Amtslægens Henvendelse ikke er kommet til mig, men er rettet til Statsadvokaten og er af 6. Marts, altsaa er skrevet forholdsvis kort Tid efter Dommen, og Amtslægen skønner, at denne Dom er faglig set uheldig, og anmoder derfor Statsadvokaten om at faa den skærpet. Man kan mene, navnlig maaske som Læge, at Amtslægen ikke har Ret i dette Syn, men jeg synes ikke, man har noget at bebrejde ham.

Det ærede Medlem Hr. Løje mente derefter afgjort, at Appel til Højesteret kunde have klaret denne Sag, og det samme var det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel inde paa og flere andre. Kan det egentlig nytte noget at staa her i Aften og diskutere det Spørgsmaal, hvilken Indflydelse en Indankning for Højesteret vilde have haft paa hele den Bevægelse, der rejstes? Det vil vi se ganske forskelligt paa, og ærede Medlemmer ved jo godt, at der er en lang, lang Række Blade, der ser paa det akkurat paa samme Maade, som jeg har set paa det: at Appel til Højesteret vilde ikke have haft den Virkning at standse denne afgjort uheldige Bevægelse, der var kommet i Gang.

Over for den ærede Ordfører for de Konservative, det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, vil jeg sige, at det er naturligvis